

Okresní soud v
Opatrovnické oddělení
Adresa
PSČ Město

Opatrovník: *(jméno a příjmení, rodné číslo, bytem)*

Opatrovanec: *(jméno a příjmení, rodné číslo, bytem)*

Návrh na nabytí svéprávnosti

Dvojmo

Přílohy:

- Rozhodnutí o omezení svéprávnosti

I.

Opatrovanci byla dne omezena ve svéprávnosti (spis. zn.) a to v rozsahu */nemožnost uzavírat smlouvy, zavazovat se k jednání za úhradu/*

Důkaz: Rozhodnutí o omezení svéprávnosti

II.

Opatrovanec trpí schizofrenií, kdy v rámci jednotlivých atak odmítá léčbu, a proto může být ohrožující pro své okolí.

Z tohoto důvodu na něj byl podán podnět k omezení svéprávnosti, na jehož základě pak k omezení svéprávnosti skutečně došlo.

Omezení svéprávnosti nebylo vedeno úmyslem ochránit opatrovance, ale jeho okolí. Vysoce pravděpodobně byla úvaha o omezení svéprávnosti vedena spíše myšlenkou, jak získat pro opatrovance opatrovníka, který ho bude hlídat, omezovat a regulovat jeho činnost, tak aby neohrožoval sebe a své okolí.

III.

Opatrovnictví sleduje ochranu zájmů zastoupeného a naplňování jeho práv (viz § 457 občanského zákoníku). Zájmem opatrovance je primárně to, aby byl omezen ve svéprávnosti pouze v rozsahu neschopnosti samostatně jednat, aby nebyla krácena jeho práva na samostatné rozhodování a také, aby mu byla ponechána odpovědnost za vlastní jednání.

Opatrovník při plnění svých povinností naplňuje opatrovancova právní prohlášení a dbá jeho názorů, i když je opatrovanec projevil dříve, včetně přesvědčení nebo vyznání, soustavně k nim přihlíží a zařizuje opatrovancovy záležitosti v souladu s nimi (viz § 467 odst. 1).

Opatrovník nedisponuje omezujícími opatřeními jako např. Policie ČR, nemá k dispozici pravomoci indikaci léčby proti vůli pacienta jako má např. zdravotnické zařízení. Opatrovník také nedisponuje pravomocí pečovat o osobu proti její vůli jako např. sociální služby.

Opatrovník využívá běžné komunikace, kdy se snaží opatrovanci napomáhat. Opatrovník napomáhá v činnostech, kdy by si svojí pasivitou opatrovanec ublížil (např. když nedokáže pochopit řízení o sociální dávky, nedokáže dovést, že se platí nájem apod.), nebo by si naopak ublížil svojí přehnanou aktivitou (např. z důvodu mentální nedostatečnosti podepíše kdekomu kdeco, může být zmanipulován, je přehnaně důvěřivý).

Opatrovník není oprávněn řešit střet zájmů mezi sebou a svým opatrovancem. K tomuto má být ustanovován kolizní opatrovník (viz § 460 občanského zákoníku).

IV.

Pokud soud omezí osobu ve svéprávnosti v rozsahu, který neodpovídá jeho skutečným schopnostem, nelze se na takové rozhodnutí soudu dívat jako na legální a je to právě opatrovník, který je povinen opatrovanci pomoci napravit takovýto nezákonný stav.

Opatrovanec musí být při omezení svéprávnosti hodnocen nejen v rozsahu svého zdravotního omezení, ale také v rozsahu zachovaných možností rozhodování, odpovědnosti a přiměřeného rizika.

Opatrovanec (*jméno, příjmení*) trpí jen schizofrenií, což sice způsobuje, že v době, kdy mu přestávají působit léky, nebo kdy léky odmítá pobírat, není schopen se samostatně účelně a kontrolovaně rozhodovat a tento stav ho ohrožuje, ale jde o běžný stav nemoci.

Např. osoby s vysokými horečkami také nejsou schopny se rozhodovat, ale není to důvod pro omezení svéprávnosti. Stejně tak osoby, které mají patologické sexuální choutky také nejsou schopny ovládnání, ale není to důvod k jejich omezení svéprávnosti.

Omezení svéprávnosti neřeší deliktní chování.

Role opatrovníka není na svého opatrovance poštvat policejní orgán a zajistit jeho detenci ve zdravotnickém zařízení, prohru u přestupkového řízení, asistence při výpovědi z jeho bydliště pro nevoli sousedů atd.

Role opatrovníka je opačná – má za jakýchkoliv okolností hájit právo opatrovance na to, aby si mohl žít podle svého. Toto hájení však opatrovník musí činit jen v souladu s přáním opatrovance, příp. v jeho zájmu, kdy je také s opatrovancem schopen jednat, setkávat se s ním a znát jeho potřeby.

V.

Opatrovanec (*jméno, příjmení*) vnímá omezení svéprávnosti jako trest, neboť se vyzná v hodnotě peněz, chápe, co si potřebuje koupit, chápe, kde pobývá a že za toto bydlení musí poskytovat úplatu, rozumí zdravotnímu ošetření a dokáže pochopit zdravotní postupy, pokud s ním lékaři (dle § 34 zákona o zdravotních službách a § 98 občanského zákoníku) skutečně jednají a vysvětlují mu situaci přiměřeně jeho schopnostem.

I přestože opatrovanec chápe okolnosti svého života, není povinen podle tohoto chápání žít. Pokud se rozhodne nezaplatit za bydlení, je zjevné, že chápe důsledky nezaplacení, ale není nutné, aby v tomto byl omezen ve svéprávnosti. Každý dospělý člověk si má nést důsledky svých (i špatných) rozhodnutí.

Pokud bychom totiž omezovali všechny se špatným rozhodnutím, nejspíše bychom omezili v první chvíli všechny dlužníky, následně všechny, co využívají alternativní léčbu,

pravděpodobně všechny odsouzené a možná i politiky, neboť výsledky státního rozpočtu také nejsou uspokojivé.

Nelze tedy omezit osobu ve svéprávnosti pro deliktní jednání, ale jen k jejímu prospěchu, pokud ona sama nemůže využít svých schopností k naplňování svých práv, pokud by o to stála.

Opatrovanec (*jméno, příjmení*) stojí o to, aby si své záležitosti mohl spravovat sám. Jeho schopnost obstat v životě je prokázána i tím, že dlouhodobě odmítá kontakt opatrovníka. A i přes skutečnost, že opatrovník mu není schopen dlouhodobě pomáhat (opatrovanec se skrývá, utíká, stěžuje si na opatrovníka, nedůvěřuje mu), opatrovanci se nedaří hůř. Opatrovanec se jen odmítá léčit, ale v tomto nemá opatrovník pravomoc zasáhnout, neboť detence ve zdravotnických zařízeních se řídí § 83 zák. č. 292/2013 Sb., § 93, § 103, § 104 občanského zákoníku, článkem 17 a 20 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně atd.

Opatrovník není v souladu s § 480 a § 100, § 101 a § 102 občanského zákoníku oprávněn dát souhlas se zásahem do integrity opatrovance.

VI.

Opatrovník vnímá, že opatrovance nelze proti jeho vůli (kterou má zachovanou) chránit. Toto je páchání dobra a nikoliv ochrana.

Současně jde o plýtvání prostředky a silami, neboť opatrovník nemá suplovat roli záchranných složek, ale má být institutem podpory.

Každá osoba, která jen nemá dostatek sociálních dovedností, trpí nemocí, případně strádá, může požádat o pomoc nejen na sociálním odboru obcí, ale též u sociálních služeb. Tyto instituce poskytují poradenství zdarma a jsou také založeny na motivovaných uživatelích služeb, kdy je každému pomoheno v rozsahu, dokud sám chce.

Obě tyto instituce dotujeme ze státního a územního rozpočtu.

Opatrovnictví je určováno rozhodnutím soudu a soud je povinen omezení svéprávnosti zásadním způsobem prověřovat, zda může být opravdu naplněno primárního účelu – ochrany osoby.

VII.

Závěrem opatrovník shrnuje:

Opatrovanec byl nezákonně omezen. Svoji schopnost jednat, rozhodovat prokázal dlouhodobou nespokojeností s opatrovníkem, odmítáním všech invencí opatrovníka, ataky vůči svému okolí, které se projeví ve zvýšené míře až jako reakce na omezení svéprávnosti, proti kterému je opatrovanec přirozeně bezmocný, a při této nespokojenosti se stupňuje jeho agrese.

Naopak opatrovanec je schopen komunikovat v rámci uplatnění sociální práce (což není činností opatrovníka, ale sociální pracovnice). V rámci sociální práce je samostatný a motivovaný.

Opatrovnictví zde neplní účel, poškozují opatrovance, degradují opatrovance a nad míru dochází k plýtvání státními prostředky na výkon veřejného opatrovnictví a dochází k nepřiměřené zátěži pracovníků na pozici veřejného opatrovníka.

Veřejný opatrovník nebyl vyškolen k uplatňování nátlaku (srovnatelně vězeňská služba, Policie ČR, lékař uzavřeného oddělení psychiatrické ambulance) a nemůže zákonně tyto metody práce uplatnit.

Nad to lze poukázat i na Nález I. ÚS 557/09 ze dne 18. 8. 2009¹. Pokud by soud zkoumal i nález IV. ÚS 1584/16, je možné, že by se dotýkal prohlášení, že není zájmem člověka být omezen v co možná nejmenší míře. Opatrovník chápe, že by soud mohl na opatrovance pohlížet tak, že jeho omezení ponechá, ale zde je nutné zkoumat, zda jsou vůbec dány zákonné důvody pro omezení svéprávnosti. Opatrovník se domnívá, že nejsou. Opatrovanec je téhož názoru.

Důkaz: výslech opatrovníka
výslech opatrovaného

VIII.

Vzhledem k výše uvedenému žádá opatrovník osoby omezené ve svéprávnosti o vydání tohoto

r o z s u d k u :

Osoba nabývá svéprávnosti nabytím právní moci rozhodnutí. Osobě se nejmenuje opatrovník.

podpis
pověřená osoba výkonem opatrovnickví:
opatrovník
tel: e-mail:
adresa Ulice Město PSČ

¹ **Rozhodování o omezení svéprávnosti (dříve právní způsobilosti) se dotýká práva na lidskou důstojnost, na garance komplexně pojímané právní osobnosti = samotné podstaty lidství.**

Omezení svéprávnosti **je vždy závažným zásahem do osobní integrity** – zejm. čl. 5 (právní subj.) a čl. 10 (důstojnost, soukromí).

Je třeba vycházet z myšlenky přednosti zásadně svobodného, autonomního jednotlivce, kterému nesmí být ze strany státu znemožňováno realizovat svou představu o štěstí vnučováním ochrany státu tam, kde si jednotlivec, popř. za pomoci rodiny, dokáže pomoci sám.